

Neděle 31.5.2015 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

„Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblectě milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti.“ (Ko 3,12n)

Jeden starý čínský příběh vypráví o tom, jak snoubenci chystali svatbu a chtěli na ni pozvat hodně hostů. Měli ovšem málo peněz a tak přemýšleli nad tím, jak to mají udělat. Pak dostali nápad. V pozvánce na svatbu poprosili hosty, aby každý přinesl láhev vína a nalil ho do připravené nádoby. Tak se budou moci všichni radovat z toho, co dají společně dohromady. Když začala slavnost, nastoupili číšníci, aby nabrali víno pro hosty. Jaké bylo ovšem jejich překvapení, když zjistili, že v nádobě je pouze voda. Hosté si totiž řekli: jedna láhev vody, kterou do toho naleji, toho si nikdo nevšimne. Teď byli všichni velmi zaražení, protože věděli, že sami přispěli k tomu, že ze slavnosti nakonec nebylo nic... Někdy se zdá, že uvažujeme podobně jako ti pozvaní hosté. Od ostatních čekáme, že nám dají, co potřebujeme. Ale jinak je nám celkem jedno, jak se mají druzí, jaké jsou jejich potřeby, starosti i radosti. A výsledek se dá celkem předpokládat: *všeobecné zklamání*. Zdá se, že se tímto způsobem chová většina lidí. Pak se ovšem nemůžeme divit, že je naše společnost společností individualistů a sobců, kteří myslí jen na sebe. V takové společnosti není lidem dobře, protože v ní převládá lhostejnost a nezájem. Dá se to nějak změnit? Jistě. Ovšem vyžaduje to, aby si každý uvědomil odpovědnost za tento stav a se změnou začal u sebe.

1. Život ve vztazích

Náš Bůh, kterého nám zjevil Ježíš Kristus, je Bůh, který žije ve vztazích. Je to Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý. Tento Bůh, Otec Ježíše Krista, stvořil člověka jako vztahovou bytost. Bůh chce mít s člověkem společenství, proto ho hledá a chce se s ním setkat. Právě proto, že jsme stvořeni pro společenství s Bohem a společenství s lidmi, potřebujeme Boha a potřebujeme druhé lidi. Hledáme Boha a hledáme společenství s dalšími lidmi. Díky Boží milosti, Božímu odpuštění a Boží lásce můžeme přijmout sami sebe, učit se přijímat druhé a budovat osobní vztahy. Takovou *první školou vztahů* je *rodina*, do které se narodíme. Zde poznáváme sebe a v těch nejbližších druhé. V prostředí rodiny se učíme s druhými žít, vycházet s nimi, milovat je, přijímat, odpouštět, být si navzájem pomoci. To je ideál, který nenajdeme v žádné rodině. Ale je to ideál, ke kterému směřujeme. Dalším školou vztahů je *společenství Kristovy církve*. Zde se učíme přijímat ty, které jsme si sice nevybrali, ale se kterými tvoříme společenství sboru. Každý je tu jiný. Je to náročné, ale také nádherné. A nakonec je to také *jedinečné společenství vlastního manželství a vlastní rodiny*, které nás ovlivňuje a ve kterém dozráváme.

2. Bída ve vztazích

Každý z nás jsme poznali určitou podobu mateřské a rodičovské lásky. Někteří jsme se ovšem setkali také s křivdou, zraněním nebo odmítnutím, které nás poznamenalo. S takovou životní zkušeností pak jdeme životem a podle svého založení a různých okolností se snažíme vycházet s lidmi. Ovšem to nejsou jen dobré a špatné zkušenosti, které nás formují. Je to také náš *vlastní hřích* a *hříchy jiných*, které mají vliv na to, co se děje v nás a co se děje okolo nás. U malých dětí to není nic neobvyklého, že na sebe žálí a nechtějí se v rodině dělit se svými sourozenci ani o kaši ani o mamčinu lásku. Jsou to také dospělí, kteří se chovají

jako děti. Také dospělí si uštědřují „rány“, protože si závidí, protože na sebe žálí na pracovišti, ve sboru i v rodině. Dospělí lidé se nemohou snést *na pracovišti* proto, že nedokážou unést úspěch druhého. Dospělí se neumějí přijímat někdy ani *v církvi*, protože jim vadí, jak je druhý jiný, jak se jinak projevuje, jak jinak uvažuje. Nakonec to není lepší leckde ani v *manželství*, kde předpokládáme, že se muž a žena mají opravdu rádi...Také v manželství se objevuje lecjaká bída, protože každý chce brát a ne každý je ochoten dávat. Časem nám ten druhý zevšední, už nejsme pozorní jako na začátku, přestáváme dbát o sebe i o náš vztah a neuděláme si pro druhého čas... Už nejsme ochotni zapírat sami sebe, obětovat něco ze svých zájmů anebo slevit ze svých nároků. Tímto způsobem jeden druhého zraňujeme a jeden druhému se odcizujeme. – A co *vztahy ve sboru*? Po 11 letech kazatelské služby v žižkovském sboru vidím trochu pod povrch věcí. A co vidím? *Třeba to*, že ne všichni „kamarádi“ se všemi. Ne že by bylo možné mít se všemi stejně intenzivní vztahy. Máme prostě svou rodinu a okruh přátel, na ostatní se už nedostane. Nemáme kapacitu a nemáme potřebu. A to je škoda, protože tím někteří trpí. Právě to je a má být v církvi jiné, že se učíme překračovat „hranice“ směrem k hostům, potřebným a hledajícím. Ještě složitější je to tam, kde *máme něco „proti sobě“*. To, že máme na různé věci odlišné názory anebo že se v něčem neshodneme, není nic zvláštního. Ale to, že nehledáme k sobě cestu, že se nesnažíme jeden druhému více naslouchat a porozumět, to dobré není. A *možná* se ve sborovém společenství najdou i takové případy, kdy se lidé přímo nesnášejí. A to už je vážné. Zvláště vážné je to tehdy, když s tím nikdo nechce nic dělat. – Protože člověk je jako Boží stvoření bytost vztahová, je závislý na tom, v jakých vztazích žije. Když jsou vztahy dobré, je spokojený a šťastný. Když se vztahy pokazí, člověk tím trpí, zahořkne a rezignuje. Někdy se stává dokonce agresivní. Tak to platí pro všechny vztahy: pro vztah člověka k Bohu, pro vztah k sobě, pro vztah mezi mužem a ženou, k dětem, k jiným generacím, k autoritám.

3. Nový začátek ve vztazích

Co budeme dělat? Půjdeme s tím k Ježíši Kristu. On o tom ví. On má slova „věčného života“ a On nám ukazuje cestu. Z Jeho vyučování víme, že kvůli tomu přišel na svět, aby nás pozval k novému životu, odpustil naše hříchy a uzdravil naše zranění. Nestačí přijít jen k Ježíši Kristu. Je třeba jít také za manželem, manželkou, bratrem, sestrou nebo sousedem a poprosit o odpuštění. Je třeba tomu druhému říct, že nám je líto, že se mezi námi něco pokazilo a že chceme, aby se to změnilo. Ježíš Kristus proto umíral, aby nám umožnil nové začátky. Dává nám odvalu, sílu a chuť žít podle zásad evangelia. Lhostejnost, nedůvěra, pokrytectví, pýcha, sobectví, závist, žárlivost...to všechno jsou postoje, které vycházejí z neproměnného srdce, narušují vztahy a rozkládají společenství. S tím je třeba bojovat a to tak, že si to nejdříve přiznáme, pak o tom mluvíme s Bohem a nakonec to také řešíme s konkrétním člověkem...

Nevolá nás Bůh k duchovní obnově prostřednictvím obnovy vztahů? Nevolá nás Pán Bůh zpátky na místa, která jsme opustili? K otcovské, partnerské, křesťanské odpovědnosti? Myslím, že ano. – Ptejme se, jestli jsme nelili v poslední době do takové pomyslné společné nádoby v manželství, v rodině, ve sboru místo dobrého vína jen samou vodu. Přemýšlejme o tom a jděme za tím, komu něco dlužíme. Myslím tím především dluhy lásky, odpuštění, zájmu, porozumění, pozornosti... Je to Ježíš Kristus, kterému na nás a našich vztazích záleží. Protože vztahy to je život a dobré vztahy je dobrý život. Právě v dobrých, kvalitních, hlubokých, upřímných vztazích je nejlépe vidět, jak Bůh člověka svým odpuštěním, svou milostí a mocí mění. Nechme se Ježíšem Kristem pozvat na cestu obnovy. Dovolme Pánu, aby proměňoval naše srdce, vztahy i celé společenství. Aby to bylo čím dál lepší. **Bronislav Kaleta**